

Arrest

nr. 103 641 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 7 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. VERBEKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juli 2012 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 september 2012 wordt de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Diezelfde dag wordt tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.07.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

C.A. {...} R,R.Nr; (...)

Geboren te Kyui op 16/09/1983

Nationaliteit: Burkina Faso

Adres; {...}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2 of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet,

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd, 27/07/2012 een kopie van zijn attest van immatriculatie voor teneinde zijn identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding “Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”. Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd, 30,06,2011), Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Hei staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om hei grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraagt die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen fax: 02 274 66 11),”

De tweede bestreden beslissing:

“in uitvoering van de beslissing van V.M. {...} Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

C.A. {...} geboren te Kyui op 16.09,1983, nationaliteit Burkina Faso

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen voert verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang aan wegens haar gebonden bevoegdheid en de vaststelling dat het om een herhaald bevel gaat.

3.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de thans voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar initieel verzoekschrift geen schending aanvoert van het EVRM. In de synthesememorie haalt verzoekende partij evenwel de schending van artikel 3 EVRM aan.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

Bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) werd de synthesememorie ingevoegd in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet.

In de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer 2012-2013*, 55-56 nr. DOC 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de ratio legis van de synthesememorie voorzien door artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de synthesememorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesememorie wenst neer te leggen. De meerwaarde van een synthesememorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

De synthesememorie heeft slechts tot doel de verzoekende partij in de mogelijkheid te stellen te antwoorden op de argumenten van verwerende partij zoals uitgewerkt in de nota met opmerkingen, doch laat haar geenszins toe nieuwe middelen te ontwikkelen en tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten, zodat haar stelling ter terechtzitting dat zij mag repliceren op de exceptie om op die manier een nieuw middel te ontwikkelen niet kan worden bijgetreden. Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont de verzoekende partij niet aan – en de Raad kan niet anders vaststellen – dat de grondslag van dit middel niet reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. Het middel dat slechts voor het eerst ontwikkeld werd in de synthesememorie is onontvankelijk (cf. RvS 26 april 2007, nr. 170.603; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528).

3.4. Verzoekende partij repliceert in haar synthesememorie op de stelling dat de tweede bestreden beslissing een herhaald bevel is en dat zij dit bevel niet heeft aangevochten omdat zij de asielprocedure als beëindigd beschouwde en dat zij daarom ook verkoos om op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag in te dienen.

De Raad wijst erop dat de overweging van verzoekende partij dat zij geen beroep heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juni 2012 omdat zij de asielprocedure als beëindigd beschouwde, geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat het bevel van 26 juni 2012 definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. De eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juni 2012 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij zijn beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

3.5. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift van 3 februari 2012 stelde dat haar beroep een schorsende werking heeft en daarom geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden zolang dit beroep hangende is, wijst de Raad erop dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd nadat de Raad zich had uitgesproken omtrent dit beroep, met name op 25 april 2012, daar waar het bestreden bevel dateert van 14 september 2012.

3.6. Waar de verzoekende partij nog stelt dat het bevel werd gegeven in uitvoering van de tweede bestreden beslissing dient erop gewezen te worden dat het in casu bestreden bevel ertoe strekt de illegale verblijfsstatus van verzoekende partij vast te stellen. Zij werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zelfs bij de vaststelling dat de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard vernietigd wordt en de ingediende regularisatie-aanvraag terug 'open' valt, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoekende partij, die zij overigens niet betwist.

3.7. Waar de verzoekende partij tenslotte nog meent dat de nota met opmerkingen haar laattijdig ter kennis werd gebracht, wijst de Raad erop dat er geen enkele bepaling is die een termijn plakt op het ter kennis brengen van de nota van de verwerende partij aan de verzoekende partij.

3.8. Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. De exceptie is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de verplichting om geen manifeste beoordelingsfouten te maken.

Verzoekende partij betoogt in haar synthesesamenvatting het volgende:

"II.2. Beslissing tot weigering van de verblijfsmachtiging:

Enig middel' schending van het art. 9bis Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en de verplichting geen manifeste beoordelingsfouten te maken.

Eerste onderdeel:

De motivering van de beslissing van het FOD luidt o.m.: "Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter § 2, 3e lid)".

Repliek:

Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift d.d. 26.07.2012, aangetekend verstuurd op 27.07.2012, we expliciet verwezen naar art. 9ter Vreemdelingenwet en impliciet naar art. 9ter § 2, 3e lid door te stellen: "Verzoeker is geboren in Oppervolta, thans Burkina Faso, op 16.09.1983, doch verhuisde met zijn ouders op de leeftijd van 2 jaar in 1985 naar de Côte d'Ivoire.

Daar kreeg het gezin in 2008 moeilijkheden met het regime in Côte d'Ivoire, zoals veel mensen uit Burkina Faso, en werd hun Carte Verte of identiteitskaart afgenomen.

Verzoeker heeft dus meer dan 25 jaar in de Côte d'Ivoire verbleven en dienden zonder papieren te vluchten naar België in 2011.

Zijn huis werd vernield en hij verloor elk contact met zijn ouders. Verwezen zij naar de asielprocedure, waarin nooit aan zijn identiteit en nationaliteit werd getwijfeld (stukken 1d + 1e).

Verzoeker trachtte een paspoort te bekomen, doch de ambassade van Burkina Faso in België kon hem geen bewijs van nationaliteit bezorgen (stuk 1c).

Verzoeker zal zijn inspanningen verder zetten om een document te bekomen dat zijn identiteit bewijst.

Dit is niet eenvoudig omdat het voor hem ook moeilijk is om een geboorteakte te bekomen, doordat hij reeds op de leeftijd van 2 jaar het land voorgoed had verlaten.

Van zodra hij meer stukken heeft, zal hij deze meedelen." (stuk 4a)

De motivering is dan ook gebrekkig, minstens onzorgvuldig.

Tweede onderdeel:

De FOD motiveert haar beslissing als volgt: "Betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 27.07.2012 een kopie van zijn Attest van Immatriculatie voor, teneinde zijn identiteit aan te tonen.

Echter, dit document draagt de vermelding: "Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs. Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als bewijs van zijn identiteit".

Repliek:

In het eerste onderdeel werd het verzoekschrift van verzoeker reeds uitvoerig geciteerd. Verzoeker verwees hierbij naar zijn asielprocedure en het feit dat hierin nooit werd getwijfeld aan zijn identiteit en nationaliteit (stukken 1a, b, c, d en e, gevoegd bij zijn verzoek 9ter Vreemdelingenwet).

Het FOD vermeldt enkel dat het A.I. geen identiteits- of nationaliteitsbewijs is, maar gaat niet in op de argumentatie van verzoeker, wat leidt tot een gebrekkige en onzorgvuldige motivatie.

Derde onderdeel:

In het verzoekschrift tot regularisatie d.d. 26.07.2012 stelde verzoeker nochtans:

“Verzoeker trachtte een paspoort te bekomen, doch de ambassade van Burkina Faso in België kon hem geen bewijs van nationaliteit bezorgen. ”

met verwijzing naar stuk 1c, zijnde “Attestation à qui de droit”.

Dit attest van 16.07.2012 stelt: “L’ambassade du Burkina Faso à Bruxelles atteste par la présente que monsieur C. A. {...} s’est présenté à nos services ce jour et, après audition et en l’absence de tout document établissant sa nationalité d’origine, l’ambassade n’est pas en mesure de lui délivrer un document justifiant de la nationalité Burkinabé.

En foi de quoi, la présente attestation lui est délivrée pour servir et valoir ce que de droit. ” (ondertekend door D. B. {...} voor de ambassadeur, zaakgelastigde).

Het FOD vermeldt dit attest niet eens in zijn motivering.

Verweerder maakt dan ook een manifeste fout door deze gebrekkige motivering en schiet te kort in zijn zorgvuldigheidsplicht.

{..}

Wat de vermelding van art. 9bis Vreemdelingenwet in het verzoekschrift tot nietigverklaring betreft op pag. 2 bij II.2, betreft dit uiteraard een materiële vergissing en dient dit 9ter Vreemdelingenwet te zijn, wat blijkt uit de diverse alinea’s nadien, waar enkel sprake is van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft tevens al het mogelijke gedaan om het vereiste identiteitsdocument te bekomen en verwijst naar stuk 5, voorheen stuk 1c, wat als een vervanging kan beschouwd worden van een identiteitsdocument.

Het betreft een alternatief bewijsmiddel.

Tevens heeft verzoeker inmiddels niet stil gezeten en heeft hij een verzoekschrift opgesteld op basis van art. 72bis B.W. (stuk 6), gericht aan de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen.

Op 22.01.2013 heeft hij dan ook de rechtsbijstand aangevraagd bij het Bureau voor Rechtsbijstand te Antwerpen omtrent het rolrecht (stuk 7).

Tenslotte valt het verzoeker op dat verwerende partij in zijn nota geen enkele opmerking maakt over het derde onderdeel van het enig middel van verzoeker dat ontwikkeld werd op pag. 3 van het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Het betreffende attest werd noch in de beslissing tot weigering, noch in de nota behandeld.

Uit dit alles blijkt dat verwerende partij onzorgvuldig tewerk ging en de motiveringsplicht heeft geschonden.”

4.2. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij het volgende aan:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ;*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- de verplichting om geen manifeste beoordelingsfouten te maken.*

Verzoeker acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de motivering ervan gebrekkig of onzorgvuldig zou zijn. Verzoeker meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in gebreke blijft in te gaan op de concrete argumentatie uit zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 26.07.2012.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Artikel 9ter §3-2 van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont In de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 27/07/2012 een kopie van zijn attest van immatriculatie voor teneinde zijn identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding “Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs

Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot ver/en ging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zat moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van

deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen — fax: 02 274 6611). ”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie diende te besluiten dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Artikel 9ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag. ” (eigen markerings)

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij onder de vrijstelling van artikel 9ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet valt, gelet op het feit dat zijn asielaanvraag bij arrest dd. 25.04.2012 definitief werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Terwijl uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker een toelaatbaar cassatieberoep tegen voormeld verwerpingsarrest zou hebben ingesteld.

Verzoekers verwijzing naar zijn asielaanvraag en het feit dat hierin nooit werd getwijfeld aan zijn identiteit of nationaliteit doet evenmin ter zake. Art. 9ter, §2, eerste lid bepaalt immers expliciet, dat “bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden (...) ”.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker kennelijk de mening is toegedaan, dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet diende te worden toegepast, waar voormelde bepaling voorziet dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing is op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

In casu dient evenwel te worden benadrukt dat verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker zich in zijn inleidend verzoekschrift niet dienstig kan beroepen op een vermeende schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat gelden dat uit de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk blijkt dat de wetgever tot doel heeft gehad 2 afzonderlijke procedures tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in te stellen. Verzoekster is met haar vage kritiek niet in staat afbreuk te doen aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing.

“De Raad wijst erop dat deze elementen de loutere medische analyse van hun aandoeningen overstijgen en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen. De vreemdelingenwet heeft duidelijk een onderscheid gemaakt tussen de aanvragen om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen en aanvragen om machtiging tot verblijf omwille van andere redenen. De eerstgenoemde vallen onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De laatstgenoemde vallen onder artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In casu hebben verzoeksters een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. ” (R.v.V. nr. 72.086 van 19 december 2011, www.rw-cc.ee.be)

In zoverre verzoeker middels de uiteenzetting bij zijn enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verwerende partij laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht werd vastgesteld dat verzoeker in zijn aanvraag zijn identiteit niet heeft aangetoond, terwijl verzoeker evenmin het bewijs kon voorleggen, zoals vereist door artikel 9ter §2, derde lid. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. “Aangezien verzoeker pas op 26 maart 2009 een asielaanvraag indiende en dat het aldus vaststaat dat verzoeker nog geen asielzoeker was op het moment van het indienen van zijn aanvraag om machtiging

tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet, diende verzoekers aanvraag vergezeld te gaan van een identiteitsdocument, hetgeen in casu niet het geval was en wat ook niet betwist wordt door verzoeker. Verzoeker kon bijgevolg op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet genieten van de vrijstelling om een identiteitsdocument voor te leggen. " (R.v.V. nr. 69.714 dd. 8.11.2011)

Het loutere feit dat verzoeker in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging aanvoerde, dat hij een paspoort trachtte te bekomen, maar dat de ambassade van Burkina Faso in België hem geen bewijs van nationaliteit kon bezorgen, doet geen afbreuk aan de gedegen vaststelling van de gemachtigde, dat verzoeker niet voldoet aan de vrijstelling van artikel 9ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker ontkent in zijn enig middel ook niet dat het louter voorleggen van een AI geenszins volstaat om zijn identiteit aan te tonen, inde zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3. Waar verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit een materiële vergissing betreft. Uit het betoog van verzoekende partij, en zoals zij zelf stelt in haar synthesesmemorie, blijkt immers duidelijk dat zij de schending beoogt aan te voeren van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In casu dient de materiële motiveringsplicht te worden beoordeeld in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.5. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. [...]

§ 1/1. [...]

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. [...]

§ 5. [...]

§ 6. [...]

§ 7 [...]"

4.6. Uit de lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Aan deze "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

4.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag een fotokopie van een attest van immatriculatie voegde alsook een attest van de ambassade van Burkina Faso waaruit blijkt dat aan verzoekende partij geen bewijs van Burkinese nationaliteit kan afgeleverd worden omwille van het gebrek aan enig document waaruit haar nationaliteit blijkt.

4.8. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen bewijs van identiteit aanbrengt dat voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter, §2, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan zich te bevinden in de situatie voorzien in artikel 9ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet, zodat zij geen vrijstelling kan genieten van de plicht haar identiteit aan te tonen. Waar de verzoekende partij meent dat zij dit wel gedaan heeft en verwijst naar haar uiteenzetting in haar aanvraag aangaande het attest van de ambassade van Burkina Faso, wijst de Raad erop dat de vrijstelling waarvan sprake in artikel 9ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De verzoekende partij heeft dit in haar aanvraag niet aangetoond, zodat de verwerende partij terecht motiveerde: "*Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid).*"

4.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat verweerder op de hoogte is van haar nationaliteit en identiteit, die nooit ter discussie gestaan hebben in het kader van een voorgaande asielprocedure, wijst de Raad erop dat de Memorie van Toelichting bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt dat "*de asielprocedure toelaat om de identiteit vast te stellen tijdens een gehoor voor het commissariaat-generaal, terwijl de procedure 9ter een schriftelijke procedure betreft die noodzakelijkerwijs gebaseerd is op documenten die worden voorgelegd*". Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet beroepen op een voorgaande asielprocedure teneinde zich te bevrijden van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen in het kader van een aanvraag van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Daarenboven benadrukt de Raad dat de nationaliteit geen vaststaand gegeven is

en aan verandering onderhevig kan zijn. De verwerende partij kon dan ook in redelijkheid oordelen: *“Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd, 27/07/2012 een kopie van zijn attest van immatriculatie voor teneinde zijn identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding “Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”. Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit.”*

4.10. Waar verzoekende partij nog meent dat expliciet gemotiveerd had moeten worden omtrent het attest van de ambassade, wijst de Raad erop dat verzoekende partij in haar aanvraag omtrent dit attest zelf stelde dat zij een paspoort trachtte te verkrijgen, doch dat de ambassade haar geen bewijs van nationaliteit kon afleveren, zodat de verzoekende partij hiermee zelf aangeeft dat dit stuk geen bewijs van haar identiteit is en derhalve de verwerende partij kon volstaan met de vaststelling dat het attest van immatriculatie dat zij voorlegt om haar identiteit aan te tonen niet voldoet als bewijs van identiteit en derhalve de aanvraag onontvankelijk verklaarde.

4.11. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk waarom de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard, met name omdat het voorgelegde document – het attest van immatriculatie – geen bewijs van identiteit is en omdat verzoekende partij in haar aanvraag evenmin inroept vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, en meer bepaald de aanvraag van de verzoekende partij. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, is de verwerende partij niet gehouden om de motieven van de motieven weer te geven in de bestreden beslissing. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog een schending van de formele motiveringsplicht lijkt aan te voeren, wijst de Raad erop dat deze niet inhoudt dat alle door de verzoekende partij aangevoerde elementen moeten worden beantwoord (cf. RvS van 19 september 2001, nr. 98.928). De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.12. Waar de verzoekende partij bij faxbericht van 10 april 2013 nog nieuwe stukken toestuurt aan de Raad, met name een uittreksel uit een geboorteakte en een integrale kopie van een geboorteakte, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De verwerende partij kon op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die de verzoekende partij thans voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De thans in het kader van onderhavige procedure bijgebrachte stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht.

4.13. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Uit de bespreking hoger blijkt dat in casu geen sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

4.14. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

4.15. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

T. LEYSEN